

UYDU TOSLAŞMASI

Cengiz Narçın

UYDU TOSLAŞMASI

Hay böyle saate de saatin alarmına da... Kafamı yastıktan kaldırmaya çalışsam da yatak yapışkan otu olup, sarıp sarmalamış bırakmıyor. Kapalı radyoymuşum da şimdi kapalıdan, açığa getirilmişim. Afrika'nın tüm kabileleri kafamın içine toplanmış birbirleriyle yarışarcasına en kötü ezgileri çalıp, başımı çatlatırcasına tepiniyorlar. Başım çatılıyor. Parmağımı kıpırdatacak dermanım yok. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki; sormayın. Kurulmuş saat, halden anlar mı? Kalk diye alarm kendini yırtmakta diretiyor. Değil kalkmak, başımın içerisinde fırtınalar koparan alarmın sesini kesmek için ertele düğmesine basmaya güç bulamıyorum. Bu ne kadar devam etti bilemiyorum; birden içimden kopan bir öfke fırtınası beni komidinin üzerinde kendini yırtan saate savurdu. Değil alarmı kapatmak saati kablolarıyla beraber çekip diğer taraftaki duvara fırlattım. Tam bir ege şivesi ile dilime gelen tüm küfürleri saatin arkasından katıksız yolladım. Duvara şiddetle çarpan saatin parçaları odanın sağına soluna dağıldı. Bir parçası duvardaki Eyfel Kulesi'nin olduğu tablonun çerçevesine değmiş olacak ki tablonun simetriği sağ taraf lehine bozuldu. Bunu görünce nerden geldiğini anlamadığım bir intikam sonrası rahatlama hissi geldi kendi kendime konuşmaya başladım.

“Koduğumun saati. Yıllardır uyukumun en güzel yerlerinde o iğrenç metalik sesinle uyandırdın. Hadi bakalım sıkıyorsa kaldır bakalım bir daha kaldırılabirsen.” Gözüm sağa doğru meyil kazanan tabloya takıldı. İnsan böyle bir demir yığınının niye yatak odasına asar ki diye düşündüm. İğrenç.

“Sana da iyi oldu paslı pislik” dedim. Yatakta oturmuş haldeyim. Öç rahatlaması bile hala kendime getirmeye yetmedi. Derinden bir ses “kalk geç kalıyorsun” diye uyarınca yataktan zorla da olsa doğruldum. Yerde parçalanmış saatin plastik oval gövdesini görünce, sanki kaçacakmış gibi ayağımı yavaşça altına sokup ani yukarı doğru vurarak duvarla gövdeyi bir kez daha buluşturdum. Doksan artı bir de gol atmışçasına yumruğumu havaya kaldırıp “işte bu” diye sevinç çığlığı attım. Lakin bu hareket başka bir alarmın tetikleyicisi oldu. Midem öylesine berbat bulandı ki elimi indiremeden banyoya doğru koşmaya başladım. Banyonun kapısına vardığımda içimdeki bataklık çağlayanları öğürtü ile yukarı çıkmaya başlamıştı. Oluşan basınç kulaklarımı çınlatıyordu. Son bir hamle ile klozetin alt kapağını bile kaldırmadan kusmuşu klozetin içine bocaladım. İğrençti. Gözlerimi açtığımda gördüklerim çok daha büyük tetikleme başlattı. Gözlerim kapalı kafam klozetin içerisinde akşamdan kalan her şeyi çıkarmaya çalışıyordum. Kapalı göz kapaklarını biriken gözyaşlarım kilitlenen kirpiklerini delip geçmeye çalışıyordu. Mideyi hiç sormayın. Sırt derilerim sanki göbek deliğinden çıkmaya çalışırcasına kasılıp ileri ataklar yapıyorlardı. İki elim klozetin iki yanını tutmuş klozetin kara deliğinin beni içeri çekmesini engel oluyordu. Git gide öğürtüler karavana, mideden dışarıya çıkanlar havaya dönünce artık yeter diye düşünüp el yordamı ile sifona basıp, coşkuyla gelen sudan kafamı korumak için burnumu çeke çeke kafamı havaya kaldırdım. Yerdeki fayansların soğuk baskısının dizlerim üzerindeki acısı en önemsiz şeydi. Çağlayan

coşkulu suyun geride delil bırakmamasını ümit ederek pisuvarın boşalıp şamandıranın yerine oturmasının sesine kadar gözlerimi açmadım. Gözlerimi açtığımda kapak ardında bekleyen gözyaşları, burnumun içinden akan kayımcak pis sıvıya birinciliği kaptırmamak için yanaklarımdan inmeye başladı. Klozette suyun es geçtiği yerlerdeki kalıntıları görünce bir iki öğürme daha gelse de depo boşalmıştı artık. Derin derin nefes alıyor, gözümü, burnumu elimin tersi ile kurulamaya çalışıyordum. Sifonu üçüncü kez çekişimdi. İçimdeki bunaltı devam etse de önceki panik atak gibi değildi. Şimdi de sorun boğazıma takılan bir cisimdi. Mide asidinden yanan yemek borum, keçeye dönmüş ağzım bile boğazıma takılan o minnacık şey kadar rahatsızlık vermiyordu. Elimi yüzümü yıkadım. Defalarca gargara yapmaya denesem de o inatçı keçiyi takıldığı yerden dışarıya çıkaramadım. Dolaptaki maden suyu aklıma geldi. Havlu ile kurulana kurulana dolaba yöneldim. Limonlu maden suyundan bir iki yudum içsem de boş midem sodanın soğuşundan rahatsız oldu. Babamın eski yöntemi, çiğ Türk kahvesini hatırladım. Raftan aldığım Türk kahvesinden iki çay kaşığı atıp, suyla ağzımda kalan peltelerini çalkalayıp yutunca, fokurdayan midem dinginleşiverdi. Ağzımdaki keçe yerini üç beş kahve peltasına; kusmuk kokusu da mis gibi kahve kokusuna bıraktı. Memleket kokusu. “Ah memleket” diye içimin yanması, mide yanmasını söndürüverdi. Memleket özleminin, hasretinin yanında midenin esamesi mi okunmuş?

Kafamı kaldırıncaya aynada berbat, sefil halimi gördüm. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Göz altı torbaları belirginleşmişti. Burnum, yüzüm beyazdan kızıla çalıyordu. Yıkılmış nemli yüzümden renk değişimleri gözlerimi alıyordu. Ne geceydi ama diye düşündüm. Eh bu kadar kalıntı, çöküntü elbet olacaktı. İçkinin, eğlencenin, çılgınlığın dibine vurmuştum. Eh Çılgınlık benim de hakkım, bugüne kadar hep kontrollü oldum da ne oldu diye kendimi rahatlamaya çalışsam da niçin bu kadar berbat hissettiğimi anlamıyordum. O akşamcılar, o disko senin bu bar benim diye gezen gece kuşlarının sabah uyanışları acaba hep böyle mi oluyordu? Eğer böyleyse iğrençti. Hiç de gıpta edilecek bir tarafı yokmuş diye düşündüm. Beni anca iyi bir duş paklar deyip hemen banyoya yöneldim. Sıcak duş gerçekten çok iyi gelmişti. Duşta iken dün akşamı düşündüm. Kafamdaki kayıp puzzle parçaları var onları bulmaya çalışıyordum. Aslında öncesinde her şey berrak olmasına rağmen ne olduysa otel odasında olmuştu. Sonrası bulanıktı. Bugün 4 Temmuz. Amerika'nın en büyük bayramı. Bayramın gelişi 3 Temmuz'dan başlamıştı. Ortamlar kendini günler öncesinden bugüne hazırlamıştı. Kendisi de aynı şekilde. Günler öncesinden dakika dakika her şeyi planlayıp son şekline getirmişti. Şöyle. 3 Temmuz 2024. İşyerinden şehir merkezine döner dönmez, üstünü değiştirip aylar öncesinden rezervasyon yapmış olduğu şehrin en klas restoranına, kiralık limuzin ve şehrin en pahalı, manken gibi iki klas eskortla giriş yapmıştık. Her biri servet değerindeki Fransız şampanyalarını yudumlayarak nefis yemekler yemiştik. Yemekten şehrin en gözde gece kulübünde bize tahsis edilen özel locada, ortamdakileri imrendirecek tarzda çılgınlar gibi eğlendik. Gelen yeni katılımcılara hayır demedik. Alkolün, dumanın, dansın kahkahaların eşliğinde tam anlamıyla gecenin, eğlencenin hakkını vermiştik. Noktayı nerede mi koyduk? Şehrin en güzel otelinin kral dairesinde. Otlu, kafalı üçlü alemi yaptıktan sonra kızları odada bırakarak eve dönmüştüm.

İşte otelden sonrası bulanıktı. Adi kızlar kesin bir halt yediler. Neyse ne yaptılarsa da bundan sonra bir önemi yok. Zaten böyle yaşam biçimine o kadar uzağım ki aynadaki halimi görünce buna şükür demekten kendimi alamadım. Hem her şeyi ben isteyerek yaptım istedim ki uzatma

dakikaları az bir farklı, sıra dışı olsun. Olur ya diğer tarafta “Onu bunu yaptın mı?” diye sorarlarsa “Yok yapmadım” demeyeyim. Hayatta her şeyden azda olsa tadacaksın. Adım Oğuz Tengri. Türküm. Burdur'un Gölhisar Beldesi'nin bir dağ köyündenim. Olacak olan çocuk bokundan belli olur derler ya; çocukluğumdan diğer çocuklar ile farklılığım açık ara belliydi. Zekiydim. Çalışkanlıktan öte tam bir dört göz, inektim.

Orta öğretimimi devlet parasız yatılı olarak okudum. Liseyi Fen Lise'sinde yine yatılı, üniversiteyi ODTÜ Bilgisayar'da farklı farklı burslar yardımı ile okudum. ODTÜ'de yüksek lisansımı bitirip akabinde Amerika'nın en seçkin üniversitelerinden biri olan California Institute of Technology de doktora yaptım. İşim yazılım ve bilgisayar üzerine. Tabiri yerindeyse hani işinin uzmanı derler ya; işte yazılım ve bilgi işlem üzerine işinin uzmanı ben oluyorum. Sen kalk Burdur'un bir dağ köyünden çabalaya git dünyanın en iyi firmalarından birinde hakkıyla işini bul. Sonuçta hiçbir çaba heba olmuyor. Şu an SpaceX firmasında sekiz yıldan beri çalışan tüm dünyanın tanıdığı patronum Elon Musk'ın cep telefonunda özel cep numaramın yazılı olduğu o Turco ben oluyorum.

Ne kadar kolay değil mi, bir paragrafta her şeyi yazıverdim. Sanki tüm hayatım bir paragrafa sığıverdi. İşin orası öyle değil. Onlar yalnızca konu başlıkları. Asıl olanlar, yazılmış olanlar değil, yazılmamış olanlar. Size kendimde birkaç örnek vermem gerekirse. Mesela, dehşet derecesinde inat bir insanım. İçimde hiç sonu gelmeyen bir başarı özlemi vardı. Her şeyi en iyi yapan, her soruya cevabı olan, hep parmakla gösterilen olmak zorundaydım. İnektim, kurulmuş saat gibi programlıydım, beni en çok kızdıran şey o ağır programın aksaması veya aksatılmasıydı. Hep meşgul, hep okuyan, araştıran; bulduğunu tartışmayacak kadar narsist kişilik bozukluğunda olan o kişiydim. Asosyal, kibirli, ezik. Şaşırdınız değil mi? Hem kibirli hem de ezik, fakirdik hem de çok fakir tabii insanlar karşıdakileri dış giyimi kuşama, markalar yardımı ile değerlendirdikleri için onlara göre eziktim de ama ezikliğimi bastırarak kadar da kibirliydim. Sınıf arkadaşlarımın ezilip büzüldüğü sınavlarda ben hep on alırdım. Ortalamanın üç dört olduğu sınav onlar için sürpriz olmasa da olur; ya kırk yılın başında benim dokuz almam onları daha çok şaşırtırdı. Dokuzu da bilmediğimden değil emin olun muhtemelen hocanın bilmediğini yazmamdan dolayıdır. Tüm öğrenciliğim yatılı ve burslu geçti. Yaşamımın tamamı dersti başka bir şeye hayatımda yer hiç olmadı. Beden eğitimi, müzik, resim gibi herkesin bayıldığı dersler benim için işkence ve zaman kaybından başka bir şey değildi. Arkadaşlık, dostluk...Onlar da neymiş bu kavramlar bana o kadar uzaktı ki. Aile mi? Onda bile çok ciddi sıkıntıları vardı. Beş dakikada dağarcıkları bitiyordu. Sevgimizden en küçük bir şüphem olmasa da taraflar arasında bir şeyler paylaşılmaz ise aile arasındaki ilişkiler bile çok yavan oluveriyor. İnsanların ilgi alanları beni hiç cezbetmiyordu. Zaten bir süreden sonra çevremdeki herkes de benim iflah olmaz bir inek olduğumu görüp benden uzaklaşıyorlardı. Aldığım burslar bana fazlasıyla yetiyordu. Üniversitede proje olarak girdiğim iki Tübitak yarışında da kendimi göstermiştim.

Klişe sözlerden, Amerika'ya ilk geldiğimde çok zorlandım derssem sakın ola inanmayın. Buraya kendi memleketim Türkiye'den bile çok daha kolay adapte oldum. Ortam tam benlikti. Burası toplama insanların, göçmen kolonilerinin yaratmış olduğu bir ülke olduğu için kimse kimsenin ne yaptığı ile pek ilgilenmiyordu. Bakmayın siz öyle özgürlükler ülkesi denmesine. Evet özgürlük var ama burada özgürlük o kadar pahalı ki elde etmenin bedeli ağır. Ödeyen alır

ödeyemeyen yaya kalır, kendini sokakta bir kartonun üzerinde buluverir. İdeallerine amacına ulaşmak için kimin ne yaptığı ile ilgilenmez amaca odaklı eşek gibi çalışırsın. Yoksa buraların hiç acıması yok. İlk istasyonda trenden atılırsın. E çalışmak bana özgü en iyi yaptığım şey. Haliyle burası tam bana göre. İmkanlar geniş, kaynaklar istemediğin kadar bol. Kısaca bizim oraların deyimi ile mera geniş, ot bol yayıl yayıla bildiğin, semirene kadar. Ben de aynen öyle yaptım. Geliştim, geliştirdim, daha da geliştirdim kendimi. Master yaparken çalışmaya başladım. Alışkındım uykusuzluğa. Hem de işim tam zamanlıydı, benim için gece gündüz, uyku dünek fark etmiyordu. Kısa zamanda kendimi gösterdim dolgun maaşlar, kat kat yükselen gitgide genişleyen ofisler, güzel paralara transferler ve son nokta SpaceX de Starling Projesi; hani şu komplocuların yere göğe sığdıramadıkları proje var ya işte o projede kilit çalışanlardan biri oldum. O projenin yaratılmasından tutunda olgunlaştırılıp son haddine gelmesine kadar her evrede masadaydım ve hala o masada olmaya devam ediyorum. Belki Starling'in ne olduğunu bilmeyenleriniz vardır. İsterseniz kısa bir özet geçeyim. Starling 12.000 tane 227 kg'dan hafif uyduyu uzaya gönderip farklı üç konumda dönengeçlerine yerleştirerek; kendi aralarında lazer iletişimi ile dünya etrafına muhteşem hızla yayın yapan bir internet ağı kurmak. Evinize kuracağınız bir anten ile tüm dünyada, hatta dünyanın el değmemiş yerlerinde Afrika'dan tutunda Avustralya'nın, Arabistan Çöllerine kadar bir anten ile muhteşem bir internet sağlayıcısı. Güzel değil mi? Nerede olursan ol internet emrinize amade. Ne halt yiyorsanız o internet ile? Bazı sebeplerden dolayı henüz tam istediğimiz gibi bu kurulumu yapamadık. 12.000 uydunun şu an yalnızca 7777 tanesi faaliyette ve hemen hepsi Kuzey Yarım Küre'ye hizmet veriyor. Sonuçta, çok başarılı. 36.000 km de dönen dev Telekom uydularına göre yarı kapasitemizle bile, onlarda gecikme 240 ms iken bizde şu an 27 ms. Bir milisaniye ne kadar değerli değil mi? Tabi bunu Facebook, Instagram bakan klavye entelektüelleri gibi düşünmeyin. Borsa, askeri, bankacılık gibi birçok sektör için işte milisaniyeler hayati önem taşıyor; tabi bu da bizim Musk'a iyi para getiriyor. Patron şimdiden dünyanın en zengini olsa da yakın gelecekte en yakın takipçisine açık ara fark atacak, bundan en küçük şüphemiz yok. O artık rakipsiz. Az çok kendimi tanıttım nerelİYİM, hangi okulları bitirdim, nerde çalışıyorum... Hani Kim Milyoner Olmak İster programına katılsam söyleyeceklerim bunlardan farklı şeyler olmazdı. Lakin siz beni hiç tanıımıyorsunuz. Yani şöyle de diyebilirim son birkaç yıldır ben de kendimi tanıyamıyorum. İçime bir muhalefet mi, terörist mi, yoksa aktivist mi desem bir yılan çörelendi, beni yiyip bitiriyor. Bir süreden beri değil sormak, aklıma bile gelmeyen sorular beni esir aldı benliğimi kemiriyor. Ne, neden, niçin, böyle mi olmalıydı, bak işte neden sonuç falan da filan... Kafam hiç durmuyor, zihnimi kontrol edemez oldum. Beyin nöronlarımın arasında siyahlara boyanmış otoyollar oluşmaya başladı. Kendimi o otoyolların faresi gibi hisseder oldum; çıkamıyorum, her sapağa geldiğimde çıkacağım diyorum ama olmuyor. Bir kedi çıkıp gelse de beni durdursa dedim ama ne kedi ne köpek var. Otoyol yalnızca bana hizmet ediyor. Otoyol faresi olarak o kadar dolaşıp duruyorum ki kenarda bucakta bir kuş bile yok ki beni durdursun. Yapayalnız bir adamım, ne akıl verip yol gösteren var. Ne düştüğüm çıkmazlardan ne kör kuyulardan çıkmam için elini uzatan. Önceleri kendi muhalefetliğimi kendim yapıyordum ama bir süreden sonra muhalif olan kanadım da kopup uçtu gitti. Saatin zembereği boşaldı. Son gelmeden bu bitmeyecek bunu anladım ve artık koyuverdim gidişine. İnceldiği yerden kopsun. Yani benim gibi deha psikopatların koyuvermesi de bir başka oluyor, bunu ilerde sizde şahit olacaksınız. Jilet gibi tıraşımı olunca

elim yüzüm bir nebze açıldı. Üstüne en güzel bayramlık takım elbisemi de çekince tip olarak pek bir boka benzemesem de mevcut şartlardaki en iyi halime ulaştım. Ortaya çıkan görüntüden ben bile keyif aldım. Tam çıkıyordum ki evi kolağan etmediğim aklıma geldi. Ayakkabımı giymiştim evde hayatta ayakkabı ile gezmem ama bugün nedense bunu hiç önemsemedim. Ceketimi çıkarıp yatak odasına girdim, yatağın örtüsünün simetrisini kontrol ettim, tekli koltuğun ayaklarının ucunda kırık saat parçalarını gördüm onları aldım. Banyo zaten tamamdı. Mutfağı kontrol ettiğimde her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüm. Ev benim evim olalı beri hiç bu kadar temiz ve düzenli olmamıştı. Aslan yattığı yerden belli olur derler ya; sonuçta yarın buraya gelecekler ne pis adammış demesinler. Hatta geçen hafta iki gün temizlik şirketi eve ekip gönderdi her yeri bal dök yala yaptılar. Para olunca her yerde, her şey kolay oluyor. Lobiye inesiye kadar koridorda, asansörde karşılaştığım insanların bağımsızlık günlerini kutladım. Benim gibi asosyal birinden hiç beklenmeyecek bir hareketle lobide çalışanların bizzat yanlarına giderek tek tek kutlamamı yaptım. Bugün üzerime bir iyilik meleği inmiş. Karşılaştığım herkese gülücükler dağıtıyordum. Bağımsızlık günü ya zaten havada mutluluk polenleri cirit atıyor. Belki lobide çalışanlar bendeki bu değişikliği ona yormuşlar olabilirler. Plaza ile işyerim arası konum olarak yaklaşık 38 kilometre gösteriyor. Şehrin merkezinden çıkmak zaman alıyor, yoksa çevre bağlantı yollarına çıktın mı yol akıp gidiyor. Genelde yarım saat, hadi olsun kırk dakikada SpaceX'in merkez binasına ulaşıyorum. Bugün farklı. İstiyorum ki yol hiç bitmesin. İnsanda ilkler ne kadar önemli ise sonlar da bir o kadar önemlidir. Niye bir yakının cenazesine gitmek o kadar önemlidir hiç düşündünüz mü? Zira onu son bir kez daha görme şansınız olmasından dolayı. Eğer bu son fırsatı kaçıırırsan artık onu anca rüyanda görebileceğin için. Mesela beni ele alalım, ne annemin ne de babamın cenazesinde bulunabildim. Halalarımı, büyük dayılarımı, amcamı saymıyorum bile. Diğerleri ne ise de en azından annemi babamı son bir kez olsun görmek istemez miydim hiç? Memleketten binlerce kilometre uzaklıkta okyanuslar ötesinde duvarlara baka baka ağladım. İçimdeki o korkunç acıyı kimseyle paylaşamadım. Ağlamak için bile olsa bir dost omuzunun ne demek olduğunu o zaman anladım. Ha bunda kabahat kimde diye soracak olursanız? Elbette bende, zira ben bu yaşıma geldim kimsenin acısına ortak olmadım ki birileri de benimkine olsun. Tek tanıdıklarım işyerindeki mesai arkadaşlarımdı, onlara bile annem öldü babam öldü demedim. Abilerim vefat haberi verirken başımız sağ olsun dediler. Kimse bana şahsıma münhasır başın sağ olsun bile demedi. O günlerdeki duygularımın benzerleri bugün içimde dönüp duruyor. Her gün bakıp da göremediğim birçok şeyi bugün görerek yola devam ediyorum. Sanki farkındalığım arttı. Tabelalar, sağa sola koşan insanlar, koca gökdelenler, sokaktaki evsizler, yanan sönen trafik ışıklarının renkleri, beni geçen sürücüler, arabaların içinde ilgiyle dışarıyı izleyen çocuklar, yol çizgileri daha neler neler...Bir ışıkta yanımda duran arabanın arkasındaki bebek koltuğunda oturan yaramazla bir an göz göze geldik, Benden beklenilmeyen bir hareketle önce çocuğa kaş göz hareketi yaptım. A bir de ne göreyim yaramaz karşılık veriyor. Ona güldüm, el salladım o da bana el salladı ışık biraz daha yanmasaydı iletişimimiz dahada ileri gidebilirdi. Yanımdan hızla kalkış yapan yaramazın arabasını bir an takip edeyim diye içimden geçirdim; belli ki babasının acelesi vardı benim ise bu son günümde acele etmek en son istediğim şeydi. Arabanın arkasından bakarken hayatımda hiç bir çocuğu kucağıma almadığım aklıma geldi. Onlar için bazı yerlerde melek diye bahsedildiğini okumuştum, mis gibi kokarlar falan deniyordu acaba bir bebeğin kokusu nasıl olurdu? Hiç tecrübe etmedim. Tüm yol boyunca yaptıklarımın çok

yapmadıklarım aklıma geldi durdu. Bilge adamın “Yaptığımdan değil yapmadıklarımın pişmanım” sözü aklıma gelince ne kadar doğru bir tanımlama yapmış diye düşündüm. Düşündükçe yapmadığım ne de çok şey varmış. Başarı başarı derken hayatı çoktan ıskalamışım da haberim yokmuş. E artık bunun telafisi yok. Kıçını yırtsan mümkün değil geçmiş geçiyor ve zamanı geri alamıyorsun. Bundan dolayı herkesin önceliklerini çok iyi belirlemesi lazım. Yanlış hedeflenen amaçlar doğru sonuçları götürmüyor. Zamanı geri alabilmenin ve filmi başa alıp senaryoyu değiştirebilmenin de herhangi bir yolu yok. Ben hedefimi başarı, kariyer olarak koymuştum. Bunları fazlasıyla yaptım. Lakin son günlerde anlıyorum ki yanlış hedef seçmişim. Gün olacak köyde yaşayan abimleri kıskanacağım aklıma gelmezdi ama şu an onları fazlasıyla kıskanıyordum. Babamın “altımız bok üstümüz bok bizdeki keyif beyde yok” demesini eskiden bir anlam veremezdim ama şimdi ne büyük mana taşıdığını çok iyi anladım. Anladım da her şey için artık çok geçti, zamanı geri alma düşümesi yok. Aslında uğraşsam belki onu da icat edebilirdim ama ona da benim zamanım yok. Son gün son gün deyip duruyorum eminim çok meraktaşınız ne yapıyor bu adam diye. Hatta eminim büyük çoğunluk psikolojik bunalımda olduğumu, intihar falan edeceğimi düşünmüştür. İşin aslı öyle değil. Bu arada bugün yalnızca benim için değil, sizin de son gününüz. En azında alıştığınız yaşam tarzınızın sonu. Ben öyle psikopat veya bunalımlı bir tip değilim. Bu tür insani duygular yakın zamana kadar bana çok uzak olan şeylerdi. Ben sapına kadar gerçekçi, realist hatta materyalist bir kişiyim. Mantık her zaman duygularımın bin kat üzerindeydi. Çocuk bile olsa önüne bakmadığı için düştüğünde canı yandığı için üzülenlerden değil bir daha önüne bakmazsa düşüleceğini öğrendiğini düşünenlerdenim. Bugün sabahın beri beni içine alan melankoli bana o kadar uzak şeyler ki, şimdiden rahatsız oldum. Hadi sizi çok merakta bırakmayayım. Ben bugün bu dünya var olduğundan beri yapılmış, hatta yapılabilecek en büyük terörist saldırıyı yapmak için gidiyorum. Hani derler ya dünyanızı başınıza yıkacağım aha işte ben bugün onu yapacağım. Dünyanızı başınıza yıkacağım. Belki başlangıçta bana çok kızıp lanetler okuyacaksınız. Fazla değil bir süreden sonra yeni dünyanıza alıştığınızda bana dualar edeceksiniz. En azından ben öyle umuyorum. Aslında bunu sizin ve sizin üzerinde yaşadığından bile haberi olmayan bu dünya için yani mavi gezegenimiz için yapıyorum. Yoksa iş çoktan çığırından çıktı dönüşü olmayan yöne doğru çoktan gidiyor. Eğer ben bunu yapmaz isem zaten bir süre sonra yakın gelecekte bu kendiliğinden olacak. O zaman yaşanacak bir dünya kalsa üzerinde yaşayacak insan, insan kalsa üzerinde yaşanacak bir dünya kalmayacak. Siz işinizde olun ben bu denklemi öylesine güzel çözdüm ki benim eylemimden sonra dünyada insanlarda yerli yerinde kalacak ama az bir farklı olacak. O kadar kadı kızında da olur yani, hiç olmamasından çok daha iyidir değil mi? Ben yalnızca hem dünyayı hem de insanlığı tehlikeye atan o medeniyet denilen tek dişli zannedilen ama otuz iki dişli canavarın dişlerini çekecek, insanlığa geçirmiş olduğu pençelerini sökecek, her şeyi gördüğünü iddia eden o mendebur gözünü oyacağım. O canavarın tüm tüylerini yolup, uzuvlarını kesip boynuna bir ip bağlayıp bakıma muhtaç kendine faydası olmayan bir şekilde sikkeye çakacağım. Artık bundan sonrası size kalmış, onu tedavi mi edersiniz yoksa öldürür yok mu edersiniz sizin bileceğiniz şey. Tercihiniz sizi bağlar bana fark etmez. Hayatta kimse için kılını kıpırdatmamış, bir eli yağda diğer eli balda olan ben şimdi sizler için kendimi feda ediyorum. Umarım bunun kıymetini bilirsiniz. Zira bu yapacağımı yalnızca bir maçın devre arası gibi düşünün. Bu kalıcı, kesin bir çözüm değil. Bu yalnızca dünyaya ve üzerinde yaşayan bir süreden sonra yaşadığı yeri bozup yok etmesiyle ünlü insan

denen parazite verilmiş olan kısa bir ek zaman; artık bu zamanı nasıl kullanacağınız sizlere kalmış. Seçimleriniz sizleri bağlar. Sonuçları da yapacağınız tercihler tayin eder. Şunu da bilmenizi isterim sonucuna siz veya sizlerden sonraki nesiller katlanır. Niçin kesin çözüm değil dedim onu biliyor musunuz? İlk önemlidir, ilki düşünüp yapmak icat etmek önemli. Dünya kurulduğundan beri yapılabilen ilklerin binlerce katı 20. yüzyılın son çeyreğinde ve 21.yüzyılın ilk çeyreği bitmeden yapıldı. Şu an ki insanlık bu yapılan ilkleri doya doya yaşadı. Alışmış kudurmuştan beterdir derler zamanenin insanları tüm bu ilkleri ve devamını doyumuzca yaşayıp semiriyoruz. Doymuyor dahasını, çok daha fazlasını istiyorsunuz. Bilim adamlarının, çevrecilerin, aktivistlerin dünyayı ve insanlığı düşünen aklı salimlerin hiçbir uyarılarını dinlemiyorsunuz. Alışkanlıkların, tüketimin kölesi olmuş durumdasınız. Bu kadar tüketime ne dayanır? Sınırsız arzuları, sınırlı kaynaklar nasıl karşılayabilir? Hadi vazgeçin desem? Alışkanlıklarınızı düzeltin desem? Cevap belli. Olur mu hiç, mümkün değil dersiniz. Sizin mümkün değil dediğiniz her şeyi bugünkü eylemle yarın ben sizin yerinize mümkün kılacağım. Yarından sonra kaldığımız yerden devam edelim diyebilirsiniz, sonuçta alıştınız ya. İkinciye yapmak ilki yapmaktan her zaman çok daha kolaydır. İşte püf noktası burası. Ben size yalnızca ilk ile ikinci arasındaki zamanı sağlayacağım, bir mola gibi düşünün. Naçizane önerim aklınızı başınıza alıp geçmişteki hataları tekrar etmeyin. Narsist, egoist, bencil, aptal olmayın dünyamıza sahip çıkın, çıkın ki Kızılderili abimin dediği gibi bu dünya size babanızdan miras kalmadı torunlarınızdan borç aldığınızı bilin. Delinen ozon tabakasını, eriyen buzları, ekosistemde yok olan türleri, yok olan toprakları, iklim değişikliğini, dünyanın ve insanlığın kanını emerek semiren kuzey yarım küreyi, minimal yokluğun içinde yaşayan güney yarım küreyi, tüketim furyasını, hunharca kullanılan dünyanın enerji kaynaklarını, acı çeken, aç yatan insanları düşünün. Bu düzende oyun kurucuların kurdukları oyunlar ile nasıl kendilerinin vampir olup semirirken, diğerlerinin çektiği acıları bir düşünün. Dünyanın en zengin ilk on insanının sermayeleri ile, nasıl oluyor da dünyanın yarısının elindeki toplam sermaye eşit olabilir onu düşünün. E uzadı bu konuşma, onu düşün bunu düşün... Ben yapacağımı yapayım da siz ne yaparsanız yapın. Herkesin doğrusu kendine. Kafamın içinde bir sürü ipe sapa gelmez düşünce döne dursun tesisin ilk giriş kapısına geldim. İlk kontrol, ikinci, üçüncü derken bizim ofisin önüne kadar geldim. Buradaki güvenlik kontrolü kişiye has tamamıyla elektronik, el, parmak, göz, kart derken hani sizin bir roket uzaya atılırken ekranlardan gördüğünüz yönetim, kontrol odaları var ya işte şu an onlardan birindeydim. İki kademe sıralar halinde her masada çift bilgisayar, duvarlarda dev ekranlar olan bir elektronik cenneti. Normal zamanlarda çok çalışanın olduğu oda bugün çok sakin. Zira bugün Amerika'nın kurtuluş günü, yani bayram. Biz Amerikalı olmadığımız için koca yönetim kontrol odasında iki Hintli mühendis, iki tane Amerikalı ve ben topu topu beş kişiyiz. Geçmiş tecrübelerimden bildiğim gibi bugün başka kimse de gelmeyecek. Yılda bir şükran günü, bir de 4 Temmuz iki gün böyle oluyor; minimum aktivite, minimum personel. Artık bir tür yazısız gelenek olmuş gibi bir şey. Her ne kadar Amerikalı olmasak da burada yaşıyoruz, herkesin 4 Temmuz bağımsızlık gününü kutladım. Benden pek böyle insani davranışlara alışkın olmayan personel onların en kıdemlisi ve bir nevi şu an bu odadaki en üst mevkili olmamdan dolayı gayet sıcak cevap verdiler. Zaten böyle bayram günlerinin kendine has bir pozitifliği vardır ya herkes benim de ekstra pozitif davranışım ile neşe katsayıları daha da arttı.

Öğlen yemeğine kadar her şey olması gerektiği gibiydi. Sırayla iki posta nöbetleşerek, öğle yemeğine gidip geldik. Aynı işlemler, aynı konuşmalar, aynı kontroller zaten aktivite minimum da olduğu için hiçbir sıra dışılık yok, mesai tamamlıyoruz. Herkes yemekten dönünce sekiz aydır üzerinde geceli gündüzlü emek verip olgunlaştırdığım planıma başladım. Kahve makinasına gidip beş tane kahve yaptım. Biri normal diğer dört tanesi az biraz katkılı, kötü bir şey değil içeni sadece biraz uyutuyor.

“Beyler bugün kahveler benden. Amerikalı olmasam da burada yaşıyorum. Kendimi sizden hissediyorum. Alkol almasak da kahvelerimizi Amerika şerefine kaldırabiliriz değil mi?” diye elimdeki kahveyi de kaldırıp bir yudum içince herkes böyle bir davete icap etti haliyle. Bir Amerikalıyı her ne olursa bir şey içirmek istiyorsanız, doldurup eline verin Amerika’nın şerefine deyin hemen içer. Beşli grup masanın etrafında toplanmış güle oynaya şerefe der gibi karton kahve bardaklarını tokuşturuyoruz. Hızlı içmeleri gerekiyordu. Onun da çözümü basitti önce Amerika için dedim, herkes kaldırıp içti. Sonra Amerikan idealleri için dedim tekrar tokuşturup içtik. Sonra SpaceX için dedim, tekrar içtik. Sonra Starlink için dedim tekrar içtik, en son dünyanın en iyi patronu için fondip diye bağırdım. Tokuşturup fondip yapıp bardağı masaya vurdum. Onlar da gaza geldiler aynı şeyi yaptılar. İçine az soğuk su katılarak ılıtılmıştı. Ama asıl iki yudumu dahi koca bir atı uyutacak kadar uyku ilacı katılmış, katkılı kahveler ile ne güzel bağımsızlık gününü kutlamıştık. İlk düşen rotacı sıska Hintli oldu, diğerleri ne oldu derken ikinci Hintli birinci Hintlinin üstüne düştü. Sıra şişman Can’daydı. İsmi Türk ismi gibi olduğu için onu gördüğümde Türkiye aklıma gelirdi ve son olarak operasyon şef yardımcısı düştü sanki onun yüzünde ne oluyor der gibi son anda bir şaşkınlık ifadesi vardı. Oda bana kalmıştı.

Operasyon başlasın. Hemen cebimdeki iki USB’yi iki bilgisayara takıp açtım. Gerekli komutları verip ayarlamaları yaptıktan sonra güvenlik önlemi olarak izole bant ile dört uyuyanın ellerini ayaklarını bantlayıp ayak altından çektim. Masaya dönüp USB’deki yazılımın verdiği komutların nasıl uygulanmaya başladığını kontrol ettim. Sonra kontrol yönetim odasının güvenlik bilgisayarına girerek gerekli kameraları görebileceğim şekilde ayarlamaları yaptım; herhangi ters bir durumda acil durum protokolünü hemen harekete geçirebilecek şekle getirdim. Benim fazla değil yarım saate ihtiyacım vardı. Bu yarım saat içerisinde herhangi bir dış müdahalenin olmaması gerekiyordu. Eğer böyle bir müdahale söz konusu olursa tek yapmam gereken odayı dışarıdan girişe kapatmam gerekiyordu. Onlar içeriye giresiye kadar ben yapacağımı yapardım. Hepsi hepsi yarım saat... Sizce ben ne yapıyordum? Hani yolda gelirken manyak bu kesin intihar edecek falan diye düşünenler vardı ya, gerçi sonradan baya bir ipucu vermiştim yapacağım eylem ile ilgili ama bilmem tahmin edeniniz oldu mu? Şimdi işim başımdan aşkın ama sizi de pek merakta bırakmak istemiyorum. Olur ya sonra durum sarpa sarar anlatmaya vaktim olmayabilir. Şimdi iyi dinleyin bir daha anlatmam ona göre. Şu anda dünyanın farklı katmanlarında dönen bizim Starlinkleri çıkardığımız zaman, sonra yaklaşık iki bin kadar faal çalışan çeşitli devletlere ait uydular var. 36.000 kilometre yukarıda dönen dev Telekom uydularını saymazsak bu uyduların çoğu askeri, teknoloji ve gözetim amaçlı kullanılan uydular. Bizim Starlink uyduları üç katmanda 550 kilometre irtifada alçak dünya yörüngesinde (LEO) 1700 adet, hemen uluslararası uzay istasyonundan 140 km yukarıda devinlenecek; 1150 kilometre irtifada KU ve KA bandında çalışan 2800 adet; 3277

adet de V bandında çalışacak yalnızca 340 km irtifada toplam 7777 adet starlink uydumuz var. Aha işte bugün o 7777 adet starlink uydusu benim askerlerim ve yukarda ne kadar askeri, teknoloji uydusu var ise onları hedef alıp yok edecekler. Uluslararası uzay istasyonu da nasibini alacak en azından ben öyle umuyorum. Bence şaşırđımız, kimse böyle bir şey beklemiyordu değil mi? İntiharmış ne büyük vizyonsuzluk. Olay çok karmaşık gibi gözükse bile aslında çok basit anlattığımda ne kadar haklı olduğumu siz de tecrübe edeceksiniz. Uzay, dünyanın çevresi artık bir çöplük gibi, eminim bunu duymuşsunuzdur. Yani bunu da duymadıysanız yuh olsun size. Yıllardır sözüm ona insanlık yararına atılan uyduların ki bu 60.000 den fazladır. Bunların çoğu ömrünü tamamlamış çöpe dönmüştür. Bazı başarısız denemeler keza aynı şekilde. Çarpışan uydular mı dersiniz bir sürü aktif olmayan uydu dünyanın etrafında dönüp duruyor. Yeni atılan uyduların ömrü bittiğinde onların olacağı da eninde sonunda bu. Bunlardan çok azı düşüşe geçip dünya atmosferinde yanıp küle dönüşüyor. Birçoğu da saatte 24.000 km hızla değirmencinin kör beygiri gibi nedensiz dönüp duruyorlar. Aslında bu dediğim beygire ayıp oldu sanki, onun bile değirmen taşını döndürmek gibi bir amacı var. Şimdi uzatmayalım bu uyduları temizlemek ile ilgili birçok bilim adamının çalışmaları oldu. Patronum Elon Musk da onlardan biri. Bu çöp uyduları temizlemek için ömrünü dolduran Starlink uydularını kullanacaktık, bu projede de Bay Musk'ın yanında hep ben vardım. O da şöyle olacaktı. Biz SpaceX olarak Starlink uydularında kripton, Superman ile bir ilgisi yok, periyodik cetvelde nadir bir element, gazını ısıtarak çalışan mini iyon manevra iticileri yerleştirdik. Bu hızlı ve çevik iticiler ömrünü tamamlayan uyduları atmosfere sokup parçalayarak buharlaştırmasını sağlayacaktı. Şimdi anladınız mı? Yoksa daha açıklayayım mı? Hani uydu çöplüğünden bahsetmiştim ya ne zaman ki bir Starlink uydusu ömrünü tamamlamak üzere son deminde serseri mayın gibi dolaşan işlevsiz çöp uyduya yönlendirip çarparak dünya çekim alanına düşürecek ve gerisini zaten sevgili dünyamız yakıp küle dönüştürerek halledecek. Uydunun %95'i atmosferde yanacak geriye bir tek silisyum karbür malzemesi yeryüzüne düşecek da neredeyse %70'i sularla kaplı olan dünyamızın çoğu okyanuslara düşecek. Tabi çölde kutup ayısı isen senin kafana da düşebilir. Bence artık anlamış olmanız lazım. Benim bugün yapmaya çalıştığım, uzayda dönen 7777 tane starlink uydularını birer mermi gibi kullanarak ne kadar askeri, teknoloji uydusu var ise hepsini avlayacağım. Onları atmosfere düşüreceğim. Dünyayı yönetenlerin ellerinden en büyük silahlarını alıp onları iki yüz yıl öncesine göndereceğim. İki yüz yıl öncesine. Artık denizlerde, okyanuslarda hoyratça gezinen nükleer denizaltılar öyle ellerini kollarını sallayarak dolaşamayacaklar. Kıtalar arası füzelerde kör olacak; değil diğer kıtayı bulmak hangarın yolunu anca çekiciyle bulabilecekler. Havadan havaya, karadan havaya, karadan karaya, denizden karaya, karadan denize atılan tüm güdümlü füzeler güdülemeyecekler. Uçaklardaki pilot ancak pusulaya veya kutup yıldızına bakarak yolunu bulabilecek. Özel operasyon askerlerinin yaptığı kıyımları ta bilmem kaç bin km öteden kahvesini içerek seyreden ülke yöneticileri operasyon sonrası çak yapamayacak. Daha sayayım mı? Dünya nükleer belasından kurtulacak. Denizaltıların tamamı su yüzüne çıkacak. Artık teknolojisiyle, ateş gücü ile bilmem kaç bin km ötedeki bir azgın sadist zengin devlet gelip teknoloji yoksunu garip devletlere sömüremeyecek daha say saya bildiğince... Ha tabi sen de bunlardan etkileneceksin. O kafanı kim kimi dürtmüş, kim kime girmiş çıkmış, kim ne bok yemiş derdinden kurtaracaksın. Kafanı Facebook ve Instagram'dan o cıvıltılı ekrandan kaldıracaksın. Kafanı kaldırıncaya belki yaşadığını anlayıp dünyaya bakar niçin, neden, kimim

tarzı soruları kendine sormaya başlarsın Çözüm ne kadar basit değil mi? Pasif uyduya değil, aktif uyduya nişan al, ruhuna Fatih. Nasıl bilirdiniz? Adettendir! “İyi bilirdik” Tabi bu işi yapmak o kadarda kolay değil bunu anca benim gibi bir inek, veya deha yapabilir. Uçaklarda olduğu gibi her uyduda iki uydu çarpışmasın diye küçük jiroskoplar yani yönlendirme sistemleri var. ABD hükümetinin bu konuda uyduları hem birbiriyle, hem de uzayda dolaşan uydu çöpleri ile çarpışma önleme birimi var. İşlerinde de çok başarılılar. Onları atlatmak imkansız gibi. O imkansızı ben ve askerlerim bugün başaracağız. En büyük avantajımız benim askerler hızlı, hem de çok hızlı. İşte bizde hızımızla onları yakalayacağız ve yakaladığımız Osmanlı tokadını basacağız. Niçin Osmanlı tokadı dedim onu anlayanınız var mı? Sizde bir şey anlamıyorsunuz canım. Çünkü ilham kaynağım Osmanlı tokadı da ondan. Yoksa Türk olduğum için değil. Anlatayım. Haçlı seferleri zamanı bir iki seferden sonra haçlılar karşılarında muhteşem Türk süvarilerini görünce ne yapsalar başarılı olamıyorlar. Ölçüp biçiyorlar ve şövalyeliği buluyorlar. Atları dahil her yeri zırhla donatılmış şövalyeler, devrin tankları gibi. Bir de uzun kılıçları ile yanlarına yaklaştırmıyorlar. Her yerleri zırh. Ok, kılıç, bıçak işlemiyor. Neyse uzatmayayım ileriki seferde bizimkiler karşılarında bu demir adamları görünce bir şey yapamıyorlar ve haçlılar kazanıyor ama bizimkilerin elleri armut toplamıyor. Türk bu, savaş ondan sorulur. Genetiği bunun üzerine evrimleşmiş. Sonuçta bizimkiler tam tersini yapıyorlar. Askerin, atın üzerinde ne varsa her şeyi atıyorlar. Süvarinin eline bir bıçak bile vermiyorlar. Gönüllülük esasında deliler denilen bu grup sirkte at cambazı gibi eğitiliyorlar. Atın altından girip üstünden çıkıyorlar, atın üstünde her türlü cambazlığı yapıyorlar. Eğitimleri de inanılmaz basit. Meydana dikilen kütüklerle gece gündüz tokat talimleri yapıyorlar. Böyle bir talim hayal edebiliyor musunuz? Yat kalk kütüğe tokat at. Kütüğe yumruk atarsan parmakların kırılır. Dik vursan elin acır. Lakin at tokata bir şey olmaz. Bir süreden sonra hızın arttıkça, tekniğini oturdukça gürbüzden etkili olmaya başlar. Şimdi haçlı şövalyeleri düşünün; her yeri zırhlı demir adamlar, çok sağlamlar ama bir o kadar da hantallar. Bizim deliler ise şövalyelerin tam tersi çok hafifler ve bir o kadar da hareketliler. Hantal şövalye karşıdan atın üstünde sirk cambazı gibi yere inen, atın altından geçip üstüne çıkan, sağdan girip soldan binen delilerle karşılaşılıyor. Soldan geçip sağdan binecek derken tam tersine soldan binip şaşkınlık içinde seyreden şövalyeye yaklaşır da “ne bok yiyorsun lan buralarda” deyip o meşhur Osmanlı tokadını basınca şövalyeyi bindiği attan düşürüyor. Sonrası malum. Vinç tarzı kaldıraçlarla üç dört kişinin yardımıyla atına binebilen tank şövalye attan düştü mü savaş dışı kalıyor. Değil ata binmek düştüğü yerden kalkamıyor. İş bilen için iş yapmak ne kadar kolay değil mi? Biraz önce küçük 260 kglık Starlink uydularla koca dev uyduları nasıl etkisiz hale getirebileceğimi düşünenlere gelsin bu cevap. Bizim starlinkleri aynen bizim deliler gibi küçük ama hızlı ve atik. Diğer uydular kocaman ama hantal. Önemli olan bizimkisi ona bir değsin görev tamamlanır. Zira mutlaka zarar verecektir. İlla yok etmesi, dünya yörüngesine itmesi gerekmiyor. Arızalanan uyduya hadi servisini arayalım da tamir mi ettirelim diyecekler? “Ya ustam gelmişken sola çekiyordu, rot ayarı mı kaçmış onu da bir bakıver mi” diyecekler? Hiçbir şey yapamayacaklar. O milyar dolarlık canım uydu gitti çöpe. İş bu kadar basit. Yapılacak hiçbir şey elbet öyle size anlattığım kadar basit değildir, bu eşyanın tabiatına aykırı. Mesela şu an benim en çekindiğim şey birincisi o uydulardaki yönlendirme sistemleri, ikincisi ABD uydu takip departmanı. Zira eminim bizdeki farklılığı şu an kesin tespit etmişlerdir, ne oluyor diyorlardır. Zira uydunun tapusu sende bile olsa uzayda öyle

istediğin, kordonda gezer gibi istediğin hareketi yapamazsın. Ben Şu anda binlerce uyduya yeni konumlarını almaları için çoktan gerekli komutları kendilerine bildirdim ve onlar Şu anda bu komutların gereklerini yapmak ile meŐguller. Bunu da Şöyle hallettim tüm asker uydularım belirli mesafeye kadar yaklaŐıp ötesine geçmeyecekler. Yani bir tür kılıç mesafesinde avını bekleyecekler. Bu mesafe potansiyel bir tehlike arz etmeyecekleri için, evet değişikliği muhtemelen fark edecekler ama o kılıç mesafesinin dıŐında oldukları için “acaba” diyecekler. Zaten bugün ulusal bayram olduğu için onlarda minimum çalışan ile işi götürüyorlardır. Eğer alıŐan bir tehlike sezer de acil protokolünü devreye alırsa bayram gününde herkes eğlenirken zaten ağır gelen mesai hepten kabusa döneceğini bildiği için o kritik mesafenin dıŐını pek nazari dikkate alınmayacaktır. En azından ben öyle umuyorum. Hesaplamalarıma göre tam saldırı pozisyonunu almamız için gerekli zaman yirmi yedi dakika. Bu yirmi yedi dakika hayatımın en uzun zamanı. Şimdiden on sekiz dakikayı geride bıraktık ve her Şey planladığım gibi gidiyor. Üç katmandaki tüm uydularım artık ben onlara delilerim diyorum, aldıkları komutları harfiyen yerine getiriyorlar. İnsanlar dünyada, en azından Amerika da vur patlasın al oynasın kuruluş gününü kutlarken, Şu an yukarıda da bir o kadar hareketlilik var. Tabi bunu gören yok en azından bir iki görenin olması muhtemeldir o da benim gibi kontrol odalarında alıŐanlar. Henüz bir mana, anlam veremediklerini tahmin ediyorum. Onlar bir bilene danıŐadursunlar, onlar da daha bir başka bilene. Dakika oldu yirmi iki. Kaldı beş dakika. Telefonum aldı. Arayan Elon Musk, bu da aklıma gelmedi değil. Kesin kuŐlar haber uçurmuş. Onun arayacağını ön görmüŐtüm ama en azından benden önce genel müdürle falan konuŐur diye düşünmüŐtüm ama yanılmıŐım. Akıllı adam benim burada olacağımı tahmin etmiŐtir ve direk beni arıyor. Telefonda bazı insanları bekletemezsin ama beklemek zorunda. Patron en azından üç dakika daha beklemek zorunda. Telefon elimde gözüm ana konumlama ekranında bekliyorum, telefon sustu. Sonra tekrar almaya başladı ben yine beklemedeyim. Sonuna kadar alıp sustu. Bekledim ki çalsın ama almadı. Hemen ben aradım zira birilerini buraya yönlendirmesi Şu an en son isteyeceğim Şey. “İyi akŐamlar sayın patronum. Mutlu bağımsızlık günleri” diye ilk konuŐan ben oldum kibar adam. “TeŐekkür ederim Oğuz uydularda acayip hareketlilik olduğu bana bildirildi” dedi.

“Ne gibi, her Şey normal sıra dışı olan hiç bir Şey yok” dedim.

“Nasıl yok Oğuz? Bana söylenen internet sağlayıcısının yaklaşık yirmi dakikadır kesik olduğu ve ulusal uydu takipten aradılar bizim uydularda anlam veremedikleri bir hareketlilik varmış. Bu ne demek?” diye sordu.

“Bay Musk, Şu an odadayım ve ekranda her Şey olağan gözüküyor bana üç dakika izin verin bir kontrol edip size hemen geri döneyim” dedim.

“Acele et çabuk bekliyorum” deyip telefonu kapattı.

Sağ olası büyük büyük patronum bana lazım olan zaten üç dakikaydı. Artık sen beni ararsın, zira milyarlarca dolarını lunaparkta çarpışan arabalar gibi uzayda o canım uydularını arpıŐtırıp heba ettikten sonra benim yüzüm tutmaz seni aramaya, yani yüzüzlüğünde bir sınırı vardır.

Dakika 27. Askerlerim delilerim Şimdi hepsi pozisyonlarını aldılar ve tek hücum komutu ile saldırmaya hazırlar. HÜCUM. Elveda medeniyet. Her Şey on dakikada oldu ve bitti. Binlerce

bilim adamlarının dnyanın en zeki insanlarının geceli gündüzlü çalışmaları, harcanan milyarlarca dolar on dakikada duman olup uçtu gitti. Eminim dışarda ortalık birbirine girmiştir ama bulunduğum odada her şey o kadar sakin ki, çok katkılı kahvemden içiyorum artık gerisi beni hiç ilgilendirmiyor. Başarı başarı diye diye hiç ettiğim hayatımı daha da berbat bir duruma düşüremem. Öyle kırmızı tulular, elde ayakta kelepçeler, bitip tükenmez sorgu sualler, dört duvar arası pek bana göre değil. Bu aşamadan sonra hiç çekemem. Onun için bizim oralarda bir laf vardır “Abbas yolcu bağlasan durmaz”. Kalın sağlıcakla. Ha bu arada size de bir vasiyet bırakıyorum bana küfür etmeyi bırakıp dikkatlice okuyup uygularsanız, şimdikinden çok daha sağlıklı iyi bir medeniyet kurabilirsiniz. Yoksa sonradan benim gibi bir çılđın daha çıkar, o çürük medeniyetinizi ortadan tutup kırırverir. Elveda. Vasiyetimdir. Patlattığım uydular hep kuzey yarım kürede olmasından dolayı Güney yarım kürede bulunan devlet yöneticilerine sesleniyorum. Kuzeydekiler size gelecekler, ne olursunuz en azından bir süreliğine olsun uydularınızı kullanmamız için bize izin verin diyecekler. Zira artık o teknolojik üstünlük ellerinden gitti. Onlar şu an acınacak derecede yaralılar, denizaltıları, füzeleri, borsaları, uçakları artık aklınıza ne gelirse hepsi kör topal. Karar verirken ellerinde bulunan teknolojiyi kullanarak yıllardır ensenizde boza pişirdiklerini sakın ha unutmayın. Onlardan ellerinde bulunan zenginlikleri sizinle paylaşmalarını isteyin. Size bu yardımlarınızı ilerde fazlasıyla geri ödeyeceklerini bu günleri unutmayacaklarını söyleyecekler de sakın ha inanmayın. İş onların düşündüğü gibi olmayacak. Öyle uzaya kısa zamanda uydu falan gönderemeyecekler. Ben olmasam da delilerim nöbetteler. Deli danalar gibi dolanıyorlar kafasını uzatanı al aşağı indirecekler. Bilin istedim. Güney Amerika ülkelerini Afrika’yı zenginleştirin, onlara paylaşmasını kanırta kanırta öğretin. Belki paylaşmanın ne muntazam bir duygu olduğunu öğrenirler de bir daha üç kuruş için gariban ülkelerin üstüne gitmezler. Ekosistemi koruyun. Tabiatı sevin. O berbat şehirlerden kırsala çıkın. Tek bir dünya olduğunu unutmayın, fırsatınız varken yapın, yapamadıklarınızdan pişman olmayın, parayı kariyeri, gücü değil sevgiyi arayın. Eski ekran bağımlılığından kurtulun kurtulurken de canınız sıkıldıkça bana küfür etmekten de vazgeçin. Mutlu yaşayın. Oğuz Tengri.

SON